

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
ὕπ' ἀριθμ. 866

ΑΛΕΞΙΟΣ
Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας
Πρὸς
τόν ἱερό Κλῆρο καὶ τόν φιλόχριστο λαό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Χαίρε τοῦ κόσμου ἡ Σωτηρία
Χαίρε Ἑλλάδος ἡ προστασία.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Στόν Ἱερό **Ναό τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν** φυλασσόταν ἡ **ἁγία Ἑσθήτα**, ὁ **Πέπλος** καὶ **μέρος τῆς Τιμίας Ζώνης** τῆς **Ὑπεραγίας Θεοτόκου**. Σέ μιά **Ὀλονυκτία**, ὅπου μετεῖχε καὶ ὁ ἅγιος **Ἀνδρέας**, ὁ **διά Χριστόν Σαλός**, βλέπει ὁ ὅσιος τὴν **Θεοτόκο** νά προχωρεῖ **πρὸς τό Θυσιαστήριο** μέ συνοδεία λευκοφόρων Ἀγίων. Ἀνάμεσά τους ὁ **Τίμιος Πρόδρομος** καὶ ὁ **Εὐαγγελιστής Ἰωάννης**. Ἡ **Θεοτόκος** γονάτισε καὶ προσευχόταν στόν **Υἱόν Της** γιά τὴ **σωτηρία τοῦ κόσμου**. Μετά τὴν προσευχή Της, **ἔπλωσε τό Μαφόριόν Της** καὶ σκέπασε μέ αὐτό τούς πιστούς. **Αὐτό τό θαυμαστό γεγονός**, τῆς ζωντανῆς παρουσίας τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἡ διαρκὴς προστασία Της στήν ἐπί γῆς Ἐκκλησία, ἐορτάζεται ἀπὸ τόν 9^ο αἰ. **μ.Χ.** καὶ **μετά**, καθιερωμένη ὡς ἐορτὴ τῆς **«Ἀγίας Σκέπης»**. Ἡ Παναγία μας εἶναι ὄντως ἡ Μεγάλῃ Μάνα καὶ ἰσχυρό καταφύγιο ὅλων μας.

Μετά τὴν ἐποποιία τοῦ 1940-41 ἡ **Ἱερά Σύνοδος** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποφάσισε τό **1953** νά ὀρίσει τόν ἐορτασμό τὴν **28^η Ὀκτωβρίου**, γιά τό λόγο ὅτι **ὑπῆρξαν ἄπειρες μαρτυρίες πολεμιστῶν** τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνα, οἱ

όποιοι βεβαίωναν ότι πάνω στην **Πίνδο** και στα **βουνά της Άλβανίας** είχαν καθημερινά **πλάι τους την Παναγία**, να τους ενισχύει και να τους βεβαιώνει σιωπηλά για τη νίκη. Ή παρουσία Της δεν ήταν εϋνοια σέ ένα λαό, αλλά μιά στήριξη σέ άμυνόμενους πολεμιστές, μιά απάντηση στην προσβολή της μνήμης Της μέ τόν τορπιλισμό της Έλλης στό λιμάνι της Μεγαλόχαρης.

Ό άγώνας τών Έλλήνων ήταν μιά αντίσταση στόν φασισμό, στην άλαζονική άπαίτηση να παραδώσουμε τή χώρα στους πολεμοκάπηλους. Μας ζήτησαν να προσβάλουμε τή μνήμη και τίς θυσίες τών προγόνων μας, οί όποιοι αίματοπότισαν και άγίασαν τή γή μας, στίς Θερμοπύλες, στόν Μαραθώνα, στή Σαλαμίνα, στό Σούλι, στό Ζάλογγο, στό Μεσολόγγι, στό Μανιάκι, στή Νάουσα, στό Άρκάδι και όπου άλλοϋ. Ή έλληνική ψυχή απάντησε όμόφωνα τό περήφανο ΟΧΙ τή νύχτα της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940. Μέ τήν απάντησή μας, αϊφνιδιάσαμε δυσάρεστα τούς είσβολείς και μάλλον εϋχάριστα τούς έκπροσώπους του Έλεύθερου Κόσμου, κάποιοι από τούς όποίους συνθηκολόγησαν μέσα σέ λίγες μέρες. Έξέφρασαν τόν θαυμασμό τους κι ύστερα ξέχασαν τίς ύποσχέσεις τους. Παράδειγμα πρόχειρο ή σκλαβωμένη Κύπρος μας.

Άδελφοί μου άγαπητοί,

Ός Έκκλησία και ώς Έθνος, **τιμούμε τή Σκέπη της Παναγίας**, και Τήν παρακαλοϋμε να μās σκεπάζει πάντα μέ τήν άγάπη Της. Σήμερα, μπορεί να μήν ύπάρχει άμεση έθνική άπειλή, έλλοχεϋει όμως ένας άλλος είσβολέας, ό όποίος προσπαθεί να άλώσει τίς συνειδήσεις μας, ώστε να λησμονήσουμε τήν ιστορία μας. Είναι χαρακτηριστικό σέ τοϋτο τόν καιρό, πώς και μόνο μέ τήν άναφορά στα ιερά και τά όσια της φυλής ένοχλοϋνται οί άνιστόρητοι, ένω κάποιοι άλλοι εργάζονται τεχνηέντως να **άφελληνίσουν τούς νέους και να άποχρωματίσουν θρησκευτικά τό λαό**, ένω ό θεσμός της **οίκογενείας διέρχεται σοβαρή κρίση**. Άς γίνει τοϋτος ό έορτασμός άφετηρία προβληματισμοϋ, **ας μελετήσουμε έπιμελώς τήν ιστορία μας**, έστω ως ένα ιερό Μνημόσυνο σέ εκείνους πού έδωσαν τή ζωή τους, για να ζοϋμε έμείς έλεύθεροι σήμερα. Άς προσευχηθοϋμε θερμότερα στην Παναγία Μητέρα, τήν **Ύπέρμαχο Στρατηγό**, για τή δική μας προκοπή και τήν όμαλή πορεία του Έθνους μας.

ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΘΝΟΣ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ καί ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ
† 'Ο Νικαίας Ά λ έ ξ ι ο ς